

Sygn. akt I CSK 1545/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z wniosku K. K.
z udziałem M. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 grudnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 11 maja 2021 r., sygn. akt II Ca 2469/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. ustala, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

K. K. wniósł o dokonanie podziału majątku wspólnego jego i M. K..

Postanowieniem z 6 października 2020 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu ustalił, że skład majątku wspólnego małżonków K. K. i M.K. wchodzi: 1) lokal niemieszkalny położony w W. przy ul. [...], dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr [...], z którego własnością związany jest udział w wysokości 112/10000 w nieruchomości wspólnej, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr [...]1, o wartości 425 000,00 zł, 2) nieruchomość gruntowa zabudowana budynkiem mieszkalnym położona w Ś. przy ul. [...], nr działki [...]2, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr [...]2, o wartości 525 000,00 zł, 3) nieruchomość gruntowa niezabudowana położona w Ś. przy ul. [...], obejmująca

działki nr [...]3, [...]4 i [...]5, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr [...]3, o wartości 28 000,00 zł (pkt I); ustalił, że udziały K. K. i M. K. w majątku wspólnym są równe (pkt II); dokonał podziału majątku wspólnego K. K. i M. K. w ten sposób, że: 1) składnik majątku opisany w pkt I ppkt 1 przyznać K. K., 2) składniki majątku opisane w pkt I ppkt 2 i 3 przyznać M. K. (pkt III); zasądził od M. K. na rzecz K. K. kwotę 64 000,00 zł, płatną w terminie jednego miesiąca od prawomocności postanowienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie opóźnienia (pkt IV); oddalił wniosek wnioskodawcy o zasądzenie od uczestniczki kwoty 154 750,00 zł (pkt V); zasądził od M. K. na rzecz K. K. kwotę 50 000,00 zł (pkt VI); zasądził od K. K. na rzecz M. K. kwotę 30 500,00 zł (pkt VII); zasądził od K. K. na rzecz M. K. kwotę 36 161,00 zł oddalając dalej idące żądanie (pkt VIII); zasądził od K. K. na rzecz M. K. kwotę 34 171,07 zł oddalając dalej idące żądanie (pkt IX); zasądził od K. K. na rzecz M. K. kwotę 143 045,99 zł (pkt X); oddalił wniosek uczestniczki o zasądzenie od wnioskodawcy kwoty 4 817,78 zł (pkt XI); oddalił wniosek uczestniczki o zasądzenie od wnioskodawcy kwoty 3190,10 zł (pkt XII); w pozostałym zakresie umorzył postępowanie (pkt XIII) i rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt XIV-XV).

Postanowieniem z 11 maja 2021 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację wnioskodawcy (pkt I) i oddalił apelację uczestniczki postępowania (pkt II) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt III).

Od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu skargę kasacyjną wywiódł wnioskodawca, zaskarżając je w części – w punkcie I.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał się na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji w sprawach cywilnych. Uzupełnia system środków zaskarżenia w modelu dwuinstancyjnego postępowania sądowego (por. art. 176 Konstytucji RP). Skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie

może leżeć wyłącznie w interesie skarżącego, lecz musi być uzasadnione ważnymi kategoriami interesu publicznego, w tym potrzebą zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa, skoro konstytucyjnym obowiązkiem Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane we wniosku o jej przyjęcie przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, a zarazem doniosłe dla systemu prawa i nowe – w znaczeniu nierozwiązane dotąd w orzecznictwie. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz szczegółowego uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; 26 września 2005 r., II PK 98/05; 10 stycznia 2019 r., I UK 503/17; 10 maja 2019 r., I CSK 627/18; 30 listopada 2020 r., IV CSK 363/20).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wymaga wykazania sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa, których wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce, gdy zarzucane uchybienia mają kwalifikowany charakter i są widoczne *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy (por. min.: postanowienia SN z: 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20; 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18; 23 czerwca 2017 r., II CSK 41/17; 1 marca 2013 r., I CSK 491/12; 21 lutego 2008 r., II UK 307/07; 8 marca 2002 r., I PKN 341/01).

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom.

Po pierwsze, sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne dotyczące „odszkodowania z tytułu wyłącznego korzystania z nieruchomości wspólnej” nie przedstawia żadnej nowości czy złożoności (por. np. uchwała pełnego

składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 28 września 1963 r., III CO 33/63; uchwała z 13 marca 2008 r., III CZP 3/08). Podobnie należy ocenić zagadnienie, czy poręczenie kredytu przez współmałżonka oznacza wyrażenie zgody na zaciągnięcie zobowiązania. Skarżący nie przedstawił żadnego uzasadnienia tych zagadnień, które uprawdopodobniałoby choćby potrzebę ich wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy i ogólniejsze znaczenie dla systemu prawa.

Po drugie, skarżący w ogóle nie uzasadnił, dlaczego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zamiast wyjaśnić, na czym polega kwalifikowane naruszenie przepisów prawa przez Sąd drugiej instancji, skarżący ograniczył się do wskazania przepisów prawa materialnego oraz stwierdzenia, że ich naruszenie ma charakter rażący. Nie dopełnił tym samym obowiązku prawidłowego skonstruowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Po trzecie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyrażany był pogląd, że jeżeli w sprawie występuje zagadnienie prawne, to skarga nie może być jednocześnie w tym zakresie oczywiście uzasadniona (por. m.in. postanowienia SN z: 26 listopada 2013 r., I UK 291/13; 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

[as]

I.n